

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5320200910
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5320200910.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Šuleka a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobkyne: I. N., rod. A., nar. X.X.XXXX, XXX XX D. č. XXX, právne zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík, s.r.o., Potočná č. 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 966 849, proti žalovaným: 1/ Kysuce Reality Tour, s.r.o., Mierová 1725, 022 01 Čadca, IČO: 44 054 840, právne zast. JUDr. Ladislavom Ščurym, PhD., advokátom, Mierova č.1725, 022 01 ČADCA, IČO: 36 866 849, 2/ I.. D. F., nar. XX.X.XXXX, XXX XX D. č. XXX, právne zast. JUDr. Marek Belka, advokát, N. B. XXXX, XXX XX N., o zrušenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, na odvolanie strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 12C/6/2020-191 zo dňa 27.9.2022, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku II. rozsudok prvoinštančného súdu **m e n í** tak, že žalovaným 1/, 2/ **p r i z n á v a** vo vzťahu k žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Žalovaným 1/ a 2/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyni v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu žalobkyne zamietol. Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že pokiaľ sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX kat. úz. D. ako CKN 1626/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 129 m², vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ ako ďalším podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti, z vykonaného dokazovania, najmä ohliadky na mieste samom a listinných dôkazov, vrátane výpovede svedkov, mal za preukázané, že predmet sporu vždy tvoril prístupovú cestu k nehnuteľnostiam, tak vo vlastníctve žalobkyne, jej rodiny ale aj právnej predchodkyne žalovaného v rade 1/, od ktorej predmetnú nehnuteľnosť žalovaný 1/ nadobudol titulom kúpnej zmluvy z roku 2018. Rovnako tak bezprostredne z tohto pozemku je prístup k pozemku CKN 1626/3, ktorý vlastní žalovaný v rade 1/. Hoci je aj predmetná plocha vedená ako zastavaná plocha a nádvorie, ohliadkou na mieste samom bolo preukázané, že ide o prístupovú cestu, ktorá hoc nie je v správe obce D., je využívaná okolitými domami na prístup k rodinným domom a v rámci povrchovej úpravy je v celom rozsahu pokrytá asfaltom. Už právni predchodcovia strán sporu rešpektovali, že pozemok je prístupovou cestou a práve túto skutočnosť súd hodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa na to, aby podielové spoluvlastníctvo k spornému pozemku nezrušil postupom podľa § 142 ods. 2 OZ. V prípade vyhovenia žaloby žalobkyne, nemožno vylúčiť podanie ďalších žalôb, či už vo vzťahu k zriadeniu vecného bremena, čím by opäť žalobkyňa nezískala fakticky požadované vlastníctvo tak, aby mohla pozemok užívať v celosti, nerušené, iba ona, vo vlastný prospech. Vo vzťahu k

tvrdeniu žalobkyne, podporenému správou obce D. z 9.10.2020 (č.l. 64 spisu), že je plánovaná existujúca prístupová cesta k pozemkom žalovaného 1/, súd uviedol, že ku dňu rozhodovania toto preukázané nebolo, išlo o úvahu napojenia na jestvujúcu komunikáciu. Samotná obec potvrdila, že žalovaný 1/ má možný prechod okrajom pozemkov iných podielových spoluvlastníkov, čo z hľadiska rozhodnutia v predmetnej veci súd nepovažoval za významné. O trovách konania rozhodol postupom podľa § 257 v spojení s Čl. 17 CSP s tým, že pokiaľ by boli v spore úspešní žalovaní, súd prihliadol na vek žalobkyne, predmet sporu s tým, že rozhodnutie v predmetnej veci nezáviselo od sporových strán, ale od súdu, ktorý hodnotil dôkazy predložené oboma sporovými stranami.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručila odvolanie žalobkyňa i žalovaní v rade 1/ a 2/.

3. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu namietala, že v predmetnej veci nie je daná žiadna prekážka, ktorá by bránila zrušeniu vyporiadania podielového spoluvlastníctva k spornej nehnuteľnosti ňou navrhovaným spôsobom. Pokiaľ súd poukázal, že nehnuteľnosť slúži ako prístupová cesta k domom svedkov, nejde o objektívny dôvod brániaci zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva. Zriadenie vecného bremena v práve prechodu nie je vylúčené ani za existencie podielového spoluvlastníctva. V ďalšom poukázala na stanovisko, resp. vyjadrenie obce D. z 9.10.2020 a z 10.3.2020 ohľadne prístupu k pozemkom žalovaného 1/ podľa schváleného územného plánu obce, vrátane jeho zmien a doplnkov prístup je riešený krajmi parcel uvedených v územnom pláne a pokiaľ žalovaný 1/ už v minulosti požiadal stavebný úrad o vydanie stavebného rozhodnutia pre výstavbu rodinných domov na označených pozemkoch, žiadosť bola zamietnutá z dôvodu, že navrhoval prístup po parc. CKN 1626/2. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu ČSR sp.zn. Cz 9/89, R 46/1991 na R 1/1989 Občiansky zákonník pre prax (komentár) Bratislava: Vydavateľstvo EUROUNION, spol. s r.o., 2011, zv. I., s. 823. V odvolacom návrhu žiadala rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

4. Žalovaný 1/ v odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu žiadal vo výroku II. rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie, nesúhlasiac s rozhodnutím prvoinštančného súdu o nároku na náhradu trov konania. Uviedol, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Predkladateľ uviedol, že z dôvodu, že uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, má sa to vykladať prísne reštriktívne. rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Judikatúra tiež konštatuje, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp.zn. 2M Cdo 17/2009). Súd arbitrárne rozhodol o nepriznaní trov právneho zastúpenia žalovaným v rade 1/ a 2/, a to bez akéhokoľvek dôvodu. Podoťkol, že žalobkyňa počas celého konania nenavrhol, aby bola oslobodená od trov právneho zastúpenia voči žalovaným v rade 1/ a 2/, Okresný súd Čadca uplatnil svoje moderačné práva a aplikoval § 257 CSP ex offa bez toho, aby umožnil stranám sporu sa k aplikácii § 257 CSP vyjadriť. Vek žalobkyne, ani predmet sporu nie je dôvod hodný osobitného zreteľa. Práve naopak, ak súd žalobu v celom rozsahu zamietol, mala by mu byť, ako žalovanému v rade 1/ priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%, pretože sa v spore bránil, ako strana sporu úspešne a v tejto súvislosti musel účelne vynaložiť finančné prostriedky na svoju účinnú obranu.

5. Žalovaný 2/ v odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu navrhoval rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že iniciátorkou súdneho konania - podaním žaloby bola žalobkyňa, ktorú tým zaťažovalo dôkazné

bremeno, čo znamená, že žalobkyňa mala povinnosť v konaní produkovať dôkazy, na preukázanie svojich tvrdení uvedených v žalobe. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ako osoby znalej práva, dôkazy aj produkovala, ale na základe vykonaných dôkazov, súd dospel k jednoznačnému záveru, že je potrebné žalobu zamietnuť, z čoho je zrejmé, že žalobkyňa dôkazné bremeno neuniesla. Zároveň je potrebné uviesť, že ani jeden zo žalovaných svojím správaním nedal dôvod na podanie žaloby, naopak boli zo strany žalobkyne žalovaní, a teda logicky sa proti žalobe potrebovali kvalifikovane brániť. Preto len využili svoje legitímne právo a na súdne konanie splnomocnili advokátov, ako osoby znalé práva, aby ich v konaní riadne zastupovali. Splnomocnenie advokátov však vedie k vzniku trov právneho zastupovania, a nie je spravodlivé, aby žalovaní, ktorí začatie súdneho konania nevyvolali, ale sa proti nemu len plne úspešne bránili, nemali súdom priznaný nárok na náhradu trov konania. Aj podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré podľa žalovaného 2/ nie sú v tomto prípade dané. Rovnako sa nemožno stotožniť ani s tvrdením, že rozhodnutie vychádzalo výlučne z úvahy súdu. Žalovaní už v priebehu súdneho konania argumentovali, že žalobkyňa podala žalobu len účelovo, keďže ešte v roku 2019 došlo zo strany žalobkyne k porušeniu zákonného predkupného práva. Predmetná nehnuteľnosť, ku ktorej malo byť na základe žaloby zrušené podielové spoluvlastníctvo (parcela CKN 1626/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 129 m², v kat. území D., okres N., zapísaná na LV č. XXXX) v minulosti slúžila a doposiaľ slúži na prechod vlastníkov k iným susedným parcelám. Stanovisko obce D., že dotknutá parcela neslúži na zabezpečenie prístupu k susedným parcelám je možné spochybniť, vzhľadom na to, že právny zástupca žalobkyne, je zároveň právnym zástupcom obce D., a preto je daná pochybnosť o vierohodnosti žalobkyňou produkovaného dôkazu - stanoviska obce D.. Ani tvrdenie okresného súdu, že rozhodnutie - výrok o trovách konania, zodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzájomných vzťahov medzi stranami sporu, ktoré zotrávajú v podielovom spoluvlastníctve neobstojí, lebo takýto stav - zachovanie podielového spoluvlastníctva bol rovnaký pred samotným podaním žaloby a žalovaní aj od samého začiatku konania chceli, aby tento stav zostal nezmenený, čoho sa nakoniec žalovaní aj úspešne domohli. Napriek tomu im súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

6. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť, s tým, že jeho rozhodnutie je po skutkovej a právnej stránke zákonné. Ani v podanom odvolaní žalobkyňa neuviedla také skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd vo svojej argumentácii nevyporiadal. Zotrval na podanom odvolaní proti výroku II. rozsudku prvoinštančného súdu. Zároveň navrhoval priznať žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k podaniu žalovaného 1/ zotrvala na dôvodoch podaného odvolania, na tieto v podrobnostiach poukázala a ňou podanému odvolaniu žiadala v plnom rozsahu vyhovieť.

8. Žalovaný 1/ v stanovisku k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 16.3.2023 - odvolacej duplike uviedol, že na podklade vykonaného dokazovania, najmä z ohliadky na mieste samom, z listinných dôkazov a výpovedí svedkov, mal súd bez akýchkoľvek pochyb za preukázané, že nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu, bola vždy využívaná ako prístupová cesta k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne, jej rodiny, susedov a rovnako tak aj jeho právnej predchodkyne. Súd prvej inštancie si túto skutočnosť overil na vlastné oči ohliadkou na mieste samom, pričom zistil, že sa jedná o vyasfaltovanú cestu, ktorú využívajú obyvatelia okolitých domov ako prístupovú cestu, čo potvrdili aj prítomní svedkovia. Na základe týchto skutočností súd oprávnene dospel k záveru, že existuje dôvod hodný osobitného zreteľa na to, aby súd podielové spoluvlastníctvo k spornej nehnuteľnosti KNC č. 1626/2 zapísanej na LV č. XXXX v k.ú. D. nezrušil. Už právni predchodcovia strán sporu rešpektovali to, že sporná nehnuteľnosť slúži ako prístupová cesta vlastníkom okolitých rodinných domov a nikto nikdy nikomu nebránil v prechode po tomto pozemku, čo potvrdil aj svedok pán R.. Takto to medzi susedmi funguje už od roku 1950. Pokiaľ žalobkyňa poukazuje, že podľa schváleného územného plánu by sa malo na pozemky KNC č. 1599 a 1600 prechádzať cez kraje parciel 1593, 1595, 1596, 1597, 1598 a 1604, tak tu treba uviesť, že žalovaný v rade 1/ nevidí dôvod, aby chodil cez cudzie parcele, na ktorých nemá ani len spoluvlastnícky podiel a bola vylúčená zo spornej nehnuteľnosti, ktorá v súčasnej dobe slúži ako jediná prístupová komunikácia k ďalším pozemkom KNC č. 1599 až 1604. Žalobkyňa teda listinými a vykonávanými dôkazmi, ktoré boli však v konaní úplne vyvrátené nepreukázala svoje tvrdenia. Navyše súd ohliadkou na mieste samom mal verifikovaný stav, umiestnenie ako aj účelné využitie spornej nehnuteľnosti a preto v danej veci rozhodol vecne správne a neuveril účelovým a vykonávaným dôkazom žalobkyne. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, pričom vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa vo svojom

odvolaní a aj vyjadrení zo dňa 16.03.2023 uvádza argumentáciu, ktorej sa pridriavala počas celého konania pred súdom prvej inštancie, pričom tento sa s argumentáciou žalobkyne počas konania náležite vysporiadal, čo premietol aj do odôvodnenia napádaného rozsudku. V danom prípade existuje dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý v zmysle § 142 ods. 2 OZ nie je možné, aby súd zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti, a preto správne rozhodol, keď žalobu žalobkyne zamietol.

9. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario rozsudok prvoinštančného súdu, pokiaľ žalobu žalobkyne zamietol, ako správny potvrdil.

10. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Svoje rozhodnutie dostatočne vyčerpávajúcim spôsobom, zodpovedajúcim ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil.

11. Odvolací súd plne súhlasí s námietkou žalobkyne o tom, že nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve, pokiaľ o to nemá naďalej záujem. Na druhej strane zákon v ust. § 142 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) z dôvodov hodných osobitného zreteľa ustanovuje možnosť podielové spoluvlastníctvo nezrušiť a návrh tak zamietnuť. Možnosť nezrušiť a nevyporiadať podielové spoluvlastníctvo z dôvodov hodných osobitného zreteľa sa nevzťahuje na reálne rozdelenie veci, zákon výslovne túto možnosť uvádza len pri oboch ďalších spôsoboch vyporiadania. Dôvody, ktoré je možné považovať za hodné osobitného zreteľa, nie sú uvedené ani demonštratívne, zákon tak poskytuje široký priestor pre interpretáciu tohto pojmu zo strany súdu. V aplikačnej praxi sa postupne ustálilo niekoľko typických situácií, ktoré sú resp. nie sú považované za dôvody hodné osobitného zreteľa. V každom prípade musí ísť o porovnanie, či záujem spoluvlastníctvo nezrušiť prevažuje nad záujmom (právom) spoluvlastníka nebyť v spoluvlastníkom vzťahu s iným subjektom.

12. Z ust. § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka slúžiaceho na ochranu toho, koho spoluvlastnícke práva majú vyporiadáním zaniknúť, vyplýva, že dôvodmi hodnými osobitného zreteľa sú okolnosti, viac-menej subjektívneho charakteru, ktoré z hľadiska úspechu v spore vyznievajú buď na prospech žalovanému alebo vzhľadom na kontradiktórnosť postavenia účastníkov tohto konania v neprospech žalobcov - žalobcu.

13. Vzhľadom na charakter sporného pozemku, ktorý ako bolo konštatované súdom prvej inštancie, po vykonanej ohliadke na mieste samom, je pokrytý asfaltovým povrchom, vyplýva záujem strán užívať spornú parcelu ako prístupovú cestu k svojim nehnuteľnostiam. Tento záujem v konaní prezentovali obaja žalovaní, a preto na základe takto zistenej skutočnosti prvoinštančný súd nadobudol presvedčenie o tom, že tak žalobkyňa ako i žalovaní sú odkázaní na užívanie pozemku v rovnakej miere. Pre obe sporové strany má nehnuteľnosť rovnaký význam - a to zachovanie prístupu na svoje nehnuteľnosti. Pokiaľ i žalobkyňa podobne ako svedok za obec D. doporučovali žalovanému 1/ prechádzať cez okraje iných nimi označených parciel, nepreukázali vzťah žalovaného 1/ k nimi označeným pozemkom a žalobkyňa v konaní ani nepreukázala, že by žalovaný 1/ mal k týmto vlastnícky prípadne spoluvlastnícky vzťah, resp. iný právny titul, ktorý by ho oprávňoval nerušene, po krajoch týchto pozemkoch prechádzať. Odvolací súd sa tiež stotožnil s konštatáciou prvoinštančného súdu o tom, že pokiaľ i je navrhovaná v pláne existujúca prístupová cesta k pozemkom žalovaného 1/ ku dňu rozhodovania nebola preukázaná, že by takéto napojenie na existujúcu komunikáciu MK69 existovalo. Takáto prístupová cesta ku dňu rozhodovania nebola zakreslená, zmapovaná, nebola preukázaná ani jej existencia. Na podklade uvedeného odvolací súd súhlasil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že prikázaním sporného pozemku do výlučného vlastníctva žalobkyne by boli odporcovia značne znevýhodnení, mali by obmedzený prístup k svojim nehnuteľnostiam, na druhej strane by došlo k značnému zvýhodneniu žalobkyne, nakoľko by získala ucelený pozemok a obaja žalovaní by mali obmedzený prístup k svojim nehnuteľnostiam.

14. Na záver sa žiada doplniť, tak ako na to poukázal i prvoinštančný súd, že zamietnutie návrhu na zrušenie podielového spoluvlastníctva netvorí prekážku res iudicata. V prípade pominutia dôvodu, pre ktorý bol návrh zamietnutý, možno podať nový návrh na zrušenie podielového spoluvlastníctva (uznesenie NS SR sp.zn. 2Cdo 591/2015).

15. Na podklade odvolaní žalovaných 1/, 2/ odvolací súd preskúmal i správnosť postupu prvoinštančného súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že v danom prípade neboli naplnené predpoklady na aplikáciu ust. § 257 CSP. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Predkladateľ uviedol, že z dôvodu, že uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, má sa to vykladať prísne reštriktívne. rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Judikatúra tiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp.zn. 2M Cdo 17/2009). Ust. § 257 CSP použije súd len výnimočne. Na druhej strane, pokiaľ má záujem súd uplatniť svoje moderačné právo a aplikovať ust. § 257 CSP ex offa, musí umožniť stranám sporu sa k aplikácii tohto zákonného ustanovenia vyjadriť. Navyiac, ani z odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu nevyplýva výnimočnosť prejednávanej veci ani také dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bola aplikácia ust. § 255 CSP vylúčená. Samotná žalobkyňa o aplikáciu ust. § 257 CSP nepožiadala, iniciovala začatie súdneho konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, napriek tomu, že si musela byť vedomá, že sporná nehnuteľnosť slúži ako prístupová komunikácia k nehnuteľnostiam ostatných spoluvlastníkov, a teda musela si byť od počiatku vedomá rizika neúspechu v spore. Len samotný vek žalobkyne nemožno považovať za tak výnimočnú okolnosť, hodnú osobitného zreteľa, pre ktorú by súd musel pristúpiť k aplikácii ust. § 257 CSP, na ktoré v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010 sp.zn. 2M Cdo 17/2009 nemožno prihliadnuť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Vo väzbe na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku II., ktorým rozhodoval o nároku na náhradu trov konania medzi stranami zmenil tak, že žalovaným 1/, 2/ vo vzťahu k žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

16. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/, 2/, v nadväznosti na čo, odvolací súd im priznal ako úspešným stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyňi v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP).

17. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)